

— Защо замълча? — настоя той. — А? . . . Искаше да добави «Ана», но тая интимностъ му се стори прѣсплена и не се доизказа.

— Ти знаешъ, че сме прѣдъ свършения фактъ! — заговори тя.

— Да.

— И че мнозина знаятъ —

— Именно, — я прѣсѣче той. — Защото мнозина знаятъ, азъ мисля, че ти можешъ да затворишъ устата на всички.

— Азъ! — Това зависи отъ мене! — се очуди Ана.

— Само отъ тебе. И ако ти го сторишъ, ще избавишъ и себе си и мене и ще покажешъ, че наистина ти цѣнишъ моята дружба.

— Слѣдъ като знаешъ на какво съмъ азъ способенъ за тебъ, ти говоришъ това?

— Тогава напиши едно писмо — едно отворено писмо до вѣстниците; изложи нашитѣ отношения, за да се види, че причината за твоето отдѣляние отъ неговата къща не съмъ азъ, а онова твое самочувствие на свободенъ човѣкъ, което те отвърщава отъ неговата дружба . . . Изложи това. Мотивътъ е тъй силенъ и симпатиченъ, че всѣки ще ти ржкоплѣска. Вложи повече искреностъ, смѣлостъ и откровеностъ!

Ана забрави онова, което искаше да му каже и за дѣта отъ нова мисль, отговоряюща на неговото настояване, додаде: — ти знаешъ моята искренностъ и откровеностъ.

— Именно, — я прѣсѣче той по-смѣлъ. — Защото знамъ какъ ти гледашъ на твоето право дѣло и за това мисля, че ти безъ особена борба би сторила това. Наистина, ще се намѣрятъ хора, които въ твоята прямота ще се засмѣятъ, считайки това за наивно, но за това пъкъ мнозина ще посрѣцнатъ писмото ти съ радостъ, защото ще покажешъ, че и у насъ има възмогнати жени, които не се срамуватъ да гледатъ на злото право въ очи. Отъ това ще спечелимъ двама: ти ще затворишъ устата на всички да те считатъ моя жертва, азъ ще се реабилитирамъ прѣдъ обществото. Защото. —

— Защото?

— Ано, моето положение е убийствено. Всички смѣтатъ, че причината съмъ азъ и по мой адресъ се сипятъ —